

Kazatel

Můj den začíná tichou modlitbou. V jednotvárném rytmu střídání dne a noci ubíhá můj úděl přeživšího. Nežádal jsem o něj. Byl mi dán jistou ironií osudu. Nepochopitelnou. Je to zkouška mé víry. Je to skutečně zkouška mé víry?

Každý den se ptám sám sebe, proč. Proč zrovna já. Tápající. Nerozhodný. Proč zrovna já dostal šanci ptát se Boha. Nazývám to šancí, ale správné slovo je trest. Ano. Dospěl jsem k tomu poznání již před řadou let. Trest. Trest za mé pochyby. Trest za mé rouhání. Trest za mou opovážlivost. Opovážlivost protivit se Bohu.

Kořeny našeho rodu sahají hluboko do historie. Statní muži, plodné a poslušné ženy. Vybírané ze všech koutů světa. To na ochranu před degenerací. Prvorozený syn dědic, druhorozený pro vojenskou slávu, třetí pro kněžský stav. Zvláštní. V každé linii stovky let zpátky, v každé generaci jen tři synové. Dcery rozesílané do jiných rodových hřebčínů jako chovné klisny a stejně tak byly vybírány nevěsty pro prvorozeného. Krása a plodnost. Chytrost jako bonus. Jako kdyby to bylo určeno z vyššího úradku. Zachování rodu, čest a sláva, přízeň Boží.

Se mnou rod končí. Neptám se Boha proč. Nechci to vědět. V šeru konce světa je zmizení jednoho rodového jména triviální záležitostí.

Skromná snídaně po skromné mši. Mé stádečko osudů se pomalinku rozrůstá. Těch několik málo zachráněných z krypty baziliky přežilo v pevném společenství těžké období šera, plného zimy, hladu, strachu a zoufalství. Spojila je víra v Boha a ve mně, ve svého kněze. Byl jsem zdrojem jejich útěchy a naděje, že Bůh se vrátí zpátky na zem. Že znovu pohlédne vlídným zrakem na své ovečky.

Za celé ty roky jsem nenašel odvahu a sílu se jim přiznat. To já všechno zavínil. To já si přál smrt nevinného. Prosil Boha o zázrak. Skoro ho zatratil. Až přišel konec světa.

Konec světa mě zastihl ležícího na chladné podlaze baziliky. Ruce rozpažené do kříže, čelo přitisknuté ke kameni dlažby. Litanie vroucí modlitby mých bratří, vůně kadidla, andělské hlásky chlapeckého sboru na kůru. Lavice plné pyšných rodičů, vzácných hostů, mladších seminaristů.

V první řadě ona, Bianca, těhotná žena mého neplodného bratra. A vedle mé hříšné touhy usmívající se bratr, s rukou ochranně položenou kolem ramínek Alby, mé dcery. Při pohledu na ni se mi sevřelo srdce. Za chvíli budu vysvěcen na kněze. Za chvíli ztratím poslední naději na zázrak.

Po snídani jdeme na pole. Z několika počátečních semen se podařilo časem vybudovat řadu větších záhonů, kukuřice, zelenina, fazole. Určitá soběstačnost doplněná lovem drobných zvířat. Maggi je přebornice v pokládání pastí. Maggi, sestra mého spolubratra seminaristy. I jí bylo dáno osudem přežít. Svou bolest ředí v urputné pomoci ostatním.

První semena a cibulky nám přinesl před lety Jezevec. Samotářský chlapík žijící na druhé straně torza města. Někdy k němu zajdu. Pro cukr a mouku. Prohodit několik slov. Nabídnout útěchu, o kterou on ovšem nestojí. Ale hlavně, podívat se na Lasičku. Neuvěřitelně věrný odlitek mé mrtvé dcery. Kdyby neuběhlo tolik let, snad bych i doufal, že je to ona, Alba. Když ji přivedl poprvé, puklo mi srdce a zemřel jsem znovu v bolestech. I později, při každém dalším pohledu na ni jsem znovu a znovu umíral. Jak velký trest mě ještě čeká.

Ležel jsem na chladné zemi a vnímal hlas obřadníka oslovujícího Jeho Eminenci, kardinála, který přijel do baziliky Svatého Jana posvětit ten nejduchovnější okamžik v životě každého kněze. Jeho slib zasnoubení se s Bohem a s věčnou církví. Jeho přítomnost byla nejvyšší ctí pro všechny mladé muže ležící na zemi v očekávání. Ani na okamžik jsem nezapochyboval, jakému pozvání vyhověl. Bylo to pro mne menší překvapení než žádost otce a staršího bratra před čtyřmi roky.

Nosím vodu v konvích připoutaných popruhy na záda. Pramen není daleko, ale prudké stoupání se zátěží je vysilující. Tvrdá dřina. Mé pokání. Dokud mi budou síly stačit. Maggi rozdělí práci mezi ostatní. Kolik schopností jsme byli nuceni ze sebe vykutat ve snaze přežít.

Ještě dnes slyším otcova slova. Mám je vypálené v duši jak cejch. Povinnost k rodině. Test anonymně zakoupený na e-shopu prokázal opakovaně krutou pravdu tušenou po dvou letech manželství. Žádný dědic. Otcův velitelský a bratrův smířený pohled smíchaný s prosebnou nadějí. Nikdo se nic nedozví. Žádná klinika, žádné umělé oplodnění, žádné sperma taktně předané v dárkovém balení. Jen já a Bianca. Můj marný protest proti otcově autoritě. Bůh na nebi a otec na zemi.

Její přirozený stud před nahým tělem jiného muže a má nezkušená nešikovnost. Palčivost chůlce a zuřivé touhy. Netušil jsem to. Občasná masturbace ve skrytu noční tmy nebo pod údery vody ve sprše mě nedokázala připravit na tělesný prožitek se ženou. Její udivené oči a sténání ukryté do polštáře. Dal jsem jí víc, než bratr. Vím to. Poznal jsem to. Řekla mi to.

Přesně za devět měsíců jsem poprvé uviděl svou dceru. Utíkal jsem do nemocnice hned po poslední přednášce z dějin kanonického práva na zvláštní dispens otce převora. Seminaristé neopouštěli zdi univerzity během týdne. Před dveřmi soukromého pokoje jsem chvíli postál. Než jsem zklidnil dech. Nasadil neutrální výraz. Jen chvění rukou mě zrazovalo. Skryl jsem je do záhybů sutany.

V poledne sním spolu s ostatními miskou kukuřičné kaše s kousky masa. Nikdo se neptá na jejich původ. V duchu se umívám. Krysy tu žádné nejsou. Dříve jich byly katakomby plné. Přizpůsobili jsme své chutě okolnostem. Maggi je lovkyně, Amazonka.

Odpoledne jdeme na políčka. Taháme kameny ze země. Ubíjející dřina na rozšíření polí s úrodnou hlínou smíchanou se sopečným popelem. Z kamenů stavíme zídky. Musíme něco dělat. Není nic horšího, než otupělá nečinnost. Přijali jsme svůj úděl a jsme s ním víceméně smířeni.

Večer dorazila skupinka vojáků. Přitáhl je svit ohně. Nemáme hosty každý den. Maggi rychle přerovnává skromné zásoby na pohoštění. Naštěstí sebou přinesli maso. Měli štěstí při

lovu v lese. Muž v jejich čele je starší o řádku let než já. Má respekt ostatních. Oslovují ho Majore. Úsměv mu zjemní vrásky kolem očí. Mluvíme dlouho do noci. Přežili v hlubinách bunkru na raketové základně. Trvalo jim dlouho, než se dostali ven. Snaží se nastolit ve svých životech řád, na který byli zvyklí před koncem. Hledají informace o vojenských tajemstvích na místech dřívějších vojenských základen. Právě se přesunují k horským masívům. Tam někde v hlubinách skal by měly být údajně supertajné armádní zásobárny. Budou-li mít štěstí při hledání, začnou budovat nový svět. Pro sebe a všechny, kteří se k nim přidávají.

Zůstanou na ranní mši. Přijmou tiché požehnání. Majorův stisk ruky je pevný. Doufá, že se nevidíme naposled. Chvilí se dívám za jejich mizejícími zády. Pečlivě uschovám majorův dar za noční azyl. Nechtěl jsem zbraně přijímat, ale granáty jsem si vzal. Na lámání kamene by se mohly hodit.

Dotek mužského života mi dodává sílu na další cestu pro vodu. U pramene si na chvíli sednu a vzpomínky nechtě zaletí zpět. Na chvíli, kdy přišla za mnou Bianca. Blížily se třetí narozeniny mé dcery. Sledoval jsem ji z dálky. V zoufalé němé bolesti. Úžasná a nádherná. Jako její matka. Vstupovala do mých snů jako usměvavý anděl.

Byl jsem v posledním ročníku semináře. A nastal čas počít další dítě. Neodmítl jsem. Toužil jsem po ní. Celou tu nekonečnou dobu. V Biančině objetí jsem zapomněl na úder otce hlasu. Ve stupňující rozkoši jsem zapomněl na čistotu duše a těla. Tohle přeci nemůže být hřích. Kdyby to Bůh nechtěl, nemohlo by se to stát. Horká sladkost její kůže, stehna přitisknutá k mým bokům. Tiché výkřiky.

Zůstala celou noc. Nespál jsem a díval se na ten zázrak, který mi byl dopřán. A v duchu si promítal náš budoucí společný život. Odejde od svého muže a já ze semináře. Přestěhujeme se někam úplně jinam, do jiného času a prostoru, zmizíme z povrchu zemského a budeme šťastni jen my dva a naše děti. Usnul jsem k ránu a probudil se sám. Sen skončil.

Otcův nelítostný pohled. Odchod ze semináře? Rozvod? Bianca? Krutost slov. Na obou stranách stolu. Vzpourný a vzteklý odchod. Nešel jsem ke zpovědi. Neměl jsem sílu. Jen jsem prosil Boha o zázrak. Udělej něco. Cokoliv. Budu ti oddaně a věrně sloužit až do smrti. Pohni třeba zemí, jen když bude Bianca moje.

Bůh mě vyslyšel. Zabil mého bratra a s ním i miliony ostatních. Zabil Biancu, Albu, mého nenarozeného syna. V okamžiku přijetí svátosti kněžského svěcení se země pohnula. Zasténala těžkým zaskřípěním. Po několika vteřinách napjatého ticha nastala hrůza, zachvění se proměnilo v zuřivý třes barmanova šejkru. Vnímal jsem šílený děs, řev bolesti, hrůzy, tříštící se sklo, dunění puklého zvonu a jeho pád. Miliarda pocitů ve vteřině života. Zdi baziliky se hroutily jak domeček z kartonu. Chtěl jsem se zvednout a utíkat ochránit svou rodinu objetím. Otevřená krvácející rána země srazila mé tělo do hlubin katakomb.

Svět skončil. Nevím, co z něho zůstalo, co je kolem nás. Možná očištec. Nechtěl jsem žít. Maggi mě donutila. Sama zoufale potřebovala pomoc v bezútěšnosti. Přijal jsem trest za své

rouhání. Posbírali jsme raněné, časem pohřbili mrtvé. Těla svých blízkých jsem nikdy nenašel.

Přinutil jsem se myslet na jiné. Své pocity jsem utěsnil kdesi v hlubinách své duše. Všude kolem byli potřební. Zoufalí. Bylo na mě, i když ještě více než oni zoufalém a utopeném ve vlastní vině a smutku, začít dodávat ostatním sílu. Naději. Víru.

Jen někdy v noci mě probudil sen. Procházel jsem se bílým prostorem a všude kolem se míhala rozdrčená těla. Neskutečné množství rozervaných těl. Všechna měla tvář mé dcery. Zoufalství výčitky. Probouzel jsem se sevřený úzkostnou vinou a zalitý potem.

Teď sedím proti Jezevci a snažím se vstřebat jeho slova. Lasička si tiše povídá venku s Maggi a občas šlehne po nás zvědavým pohledem. Prohlížím si ho pozorně. Není tak starý, jak by se na první pohled zdálo, musel být sotva odrostlým klukem ze střední, když nastal konec. Podmračený pohled a šed' dlouhých vlasů mu přidávají léta.

Přinesli dva plné pytle zásob. Na rozloučenou. Odcházejí. Chvíli mi trvá, než to vstřebám. Jak lepší budoucnost? Kde? A s kým? Jezevec otáčí v dlaních hrneček s čajem. Bleskne mi v hlavě taková hloupost, jak je Maggi vždycky pozorná hostitelka, farská hospodyně.

Sleduji Jezevce a jeho vnitřní boj. Najednou zvedne oči a podívá se mě. Tvrdě. Takřka nelítostně. Rukou odežene ženské dál od nás. A řekne mi všechno. Jako u zpovědi. Zastaví můj soucit. Nechce ho. Vymámím z něho alespoň slib návratu. Snad něco v mém hlase vzbudilo jeho pozornost. Dívá se na mě upřeně. Hodnotíme pohledem jeden druhého. Možná bychom mohli být přátelé. Tenkrát.

Ve chvíli, kdy se otáčí k odchodu, seberu veškerou sílu, kterou v sobě ještě najdu. A řeknu mu taky všechno. Jako u zpovědi. Kleknu před ním na kolena a prosím o odpuštění. Prosím o odpuštění umírajícího muže. Prosím o odpuštění všechny, kterým to už nemohu říci. Kterým jsem ublížil. O všech pochybách, které mnou zmítají. O pocitu viny za přivolanou smrt.

Jeho ruka na mém rameni. Najednou cítím úlevu. Po tolika letech. Odpuštění v několika málo slovech. Ve smutku chápavého pohledu. Ve stisku ruky. Ve slibu návratu. Když nenajdou, co hledají. Dotknu se Lasičky a lehce ji políbím na tvář. Nabídnou ji otcovskou náruč. Kdykoliv. Jen pokývne hlavou s drobným pousmáním. Nedivím se. Touží po něčem jiném, než přežívání v podzemí.

Dívám se za nimi, jak míří k horám na obzoru. S nadějí, že jednou budu moci vrátit Jezevci, co pro mne udělal. Tím, že mě trpělivě vyslechl, mi vrátil život. Převzal na sebe část tíhy břemena mé bolavé duše. Pomohl mi nechat odplout minulost. Ta sžíravá tíseň nezmizela. Stala se ale snesitelnou. S takovou jsem schopen žít. Začínám věřit v budoucnost.

Maggi se usmívá. Zná mě za ty roky přespříliš dobře. Připnu si konev na záda a vydám se dolů pro vodu. Už to není trest za mé viny. Prostě to je práce, kterou je potřeba vykonat. Pro druhé.

K o n e c

